

управління фінансовими ресурсами і визначається оптимальною структурою активів, оптимальним співвідношенням власних і позикових коштів, оптимальним співвідношенням активів та джерел їх фінансування.

Саме оцінювання фінансової стійкості дозволяє визначити фінансові можливості підприємства в майбутньому.

Список використаних джерел:

1 Сізова А. В. Економічна сутність фінансової стійкості підприємства та напрями її забезпечення// Молодіжний науковий вісник УАБС НБСУ: Економічні науки. – 2012. – №2. – С.145–156.

2 Мних Є. В., Ференц І. Д. Економічний аналіз: Навчальний посібник. – Львів: Армія України, 2000.

3 Павловська О. В., Притулак Н. М., Невмержицька Н. Ю. Фінансовий аналіз: Навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. – Київ : КНЕУ, 2002. – 388 с

4 Базилінська О. Я. Фінансовий аналіз: теорія і практика. Навч. пос. – Київ : Центр учбової літератури, 2009. – 328 с.

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО АНАЛІЗУ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ОСНОВИ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Мехович С. А., д-р екон. наук, Тудовші В. В., магістр, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Величина фінансових результатів є економічним результатом діяльності суб'єкта господарювання, яка визначає можливість подальшого його розвитку, а також фінансову стійкість, що дозволяє бути конкурентоспроможним та оперативно реагувати на зміни у ринковій кон'юнктурі. На сьогодні основні методики аналізу фінансових результатів з метою оцінки фінансової стійкості підприємств розроблені в наукових публікаціях українських вчених-економістів, зокрема О. О. Вороніної, В. О. Подольської, О. В. Яріша, В. О. Мец, Г. В. Савицької, П. Ю. Буряка, Г. М. Азаренкової, М. Д. Білика, В. І. Кузь, які зазначають, що фінансова стійкість оцінюється системою показників, які можна об'єднати в три основні групи:

- показники рівня використання необоротних активів;
- показники стану оборотних коштів та їх забезпечення джерелами фінансування;
- показники фінансової незалежності підприємства.

В економічній літературі щодо трактування сутності фінансової стійкості не існує єдиної думки. Сутність поняття “фінансова стійкість” пов'язується, в основному, зі станом і структурою активів і пасивів, які впливають із традиційного трактування фінансів підприємств як системи економічних відносин, які виникають у процесі формування, розподілу та використання грошових ресурсів підприємства. Ці усі визначення не суперечать один одному і, безумовно, мають право на існування, але ми схильні до трактування де

фінансова стійкість подається у системі стабільності та економічній безпеці бо вважаємо його найбільш повним і здатним реально відобразити всі сторони цієї складної економічної категорії. Фінансова стійкість досягається за умови виконання конкретних заходів, які націлені на ефективне формуванням, розподіл і використання фінансових ресурсів, з одночасним збереженням платоспроможності, яка є зовнішнім проявом стійкості підприємства.

Фінансова стійкість та платоспроможність господарюючого суб'єкта, являють собою результуючий стан економіки та фінансів підприємства, які визначаються якістю його фінансових потоків причому в динаміці, і оказують в більшій або меншій степені вплив на всіх зовнішніх суб'єктів. Отже, підприємство буде фінансово успішним при дотриманні обов'язкових умов:

- фінансовий потік господарюючого суб'єкту повинен покривати поточні витрати на суму: постійних та змінних витрат, всіх обов'язкових платежів (штрафи, пені), інвестицій, достатніх для розвитку бізнесу та підтримки його конкурентоздатності;

- фінансовий потік господарюючого суб'єкту повинен поступати в строки, які дозволяють вчасно виконувати всі фінансові зобов'язання

При оцінці фінансової стійкості слід вивчити рівень ефективності розвитку діяльності підприємства за співвідношенням темпів зміни показників наявності активів, їх окремих елементів та результативних ознак господарювання. З метою моніторингу досягнення фінансової стійкості підприємства, можна запропонувати до застосування удосконалену модель «золотого правила економіки» підприємства, особливістю якої є доповнення існуючої моделі «золотого правила економіки» підприємства співвідношенням темпів приросту власного капіталу підприємства. Модифіковане «Золоте правило економіки» підприємства передбачає додержання умови, за якої темпи зростання прибутку підприємства мають перевищувати темпи зростання власного капіталу, авансованого в діяльність підприємства, які, в свою чергу, повинні перевищувати темпи зростання обсягів продажу, а останні повинні бути вищими за темпи зростання активів (майна), має наступний вигляд:

$$100\% < T_{ск} < T_{р} < T_{вк} < T_{п} \quad (1)$$

де $T_{ск}$ – темпи зміни сукупного капіталу, авансованого в діяльність підприємства;

$T_{р}$ – темпи зміни обсягів реалізації продукції;

$T_{вк}$ – темпи зміни власного капіталу, авансованого в діяльність підприємства;

$T_{п}$ – темп зміни прибутку.

В той же час, досягнення перевищення темпів зростання власного капіталу підприємства, отримане за рахунок підвищення темпів зростання чистого прибутку, над темпами зростання залученого капіталу, дозволить динамічно збільшувати показник фінансової автономії та покращити інші показники структури капіталу підприємства. Тобто, значна увага повинна приділятися досягненню підвищення ефективності виробництва підприємства.

Особливу роль у підвищенні ефективності виробництва продукції займають

організаційні фактори, пов'язані зі створенням систем управління, які забезпечують функціональне, організаційне, економічне, соціальне узгодження фаз відтворення підприємств.

Список використаних джерел:

1 Вороніна О. О. Управління фінансовим результатом промислового підприємства [Текст] : автореферат : спец. 08.00.04 – економіка та управління підприємствами / О. О. Вороніна; Харківський нац. економічний ун-т. – Харків, 2009. – 25 с.

2 Кузь В. І. Облік формування фінансових результатів та розподілу прибутку в акціонерних товариствах : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.09 / В. І. Кузь ; Житомир. держ. технол. ун-т. – Житомир, 2011. – 21 с.

3 Азаренкова Г. М. Оптимальні напрямки підвищення фінансової стійкості та ліквідності підприємств / Г. М. Азаренкова // Научно-технический сборник «Коммунальное хозяйство городов». – ХДАМГ Серия: «Экономические науки». – Выпуск 77. – Харьков. – С. 431–438.

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ ЛІСОВОЇ ПРОДУКЦІЇ

Михайленко А. М., магістр, Сумський національний аграрний університет

Одним з необхідних умов функціонування підприємств в ринковій економіці при зростаючій конкуренції на ринку продукції, робіт, послуг, є його самоокупність. При моделюванні лісогосподарського процесу важливо забезпечити обґрунтоване співвідношення вкладених витрат і кінцевого результату, для чого й необхідно ефективно лісоуправління.

Облікова інформація відіграє важливу роль в процесі управління лісогосподарськими організаціями. Бухгалтерський облік завжди залишається управлінським: він забезпечує контроль за ходом виконання кошторисів, правильним і економним витрачанням коштів відповідно до їх цільового призначення

Облік витрат є ключовою ланкою системи управлінського обліку в лісовому господарстві. Управління прибутком, що йде на здійснення основної лісогосподарської діяльності, здійснюється через управління витратами.

Однак, незважаючи на виконану роботу державних органів щодо вдосконалення обліку, існуюча система збору та обробки інформації про суб'єкта економічних відносин не дозволяє отримувати дані, необхідні для ефективного управління лісовим господарством.

Лісгоспи здійснюють два види діяльності: основну, яка полягає в організації ефективного лісоуправління, і іншу (підприємницьку), що сприяє основній. В умовах тісного взаємозв'язку цих видів діяльності, коли продукція, отримана від проведення лісогосподарських заходів, є сировиною для підприємницької діяльності, а реалізація продукції інших видів діяльності - основним джерелом власних коштів, що спрямовуються на ведення лісового господарства, організація ефективного обліку витрат в лісовому господарстві стає як ніколи актуальною.